

מ"ת 47359/01/19 - מדינת ישראל נגד ס א מ, מ מ

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 47359-01-19 ישראל נ' מ(עציר) ואח'
תיק חיצוני:

בפני מבקשים
כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד הילי ברמן מפרקליטות מחוז
ירושלים (פלילי)
נגד
משיבים
1. ס א מ (עציר)
2. מ מ (עציר) ע"י ב"כ עו"ש שמעון קוקוש

החלטה

1. נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של חבלה בכוונה מחמירה בצוותא לפי סעיף 329(א)(1)+(2) לחוק העונשין התשל"ז-1977. בפני בקשה לעצור את המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם.

2. על פי המתואר בכתב האישום, המתלוננת, גיסתם - אשת אחיהם של המשיבים, הגישה תלונה במשטרה נגד האח כשהיא מלווה באביה ובדודה, המתלונן. עוד בחניה בתחנת המשטרה מספר אנשים היכו את רכבם של השלושה, ואביה של המתלוננת נכנס לתחנה כדי להתלונן על כך. המתלוננת והמתלונן נסעו מהמקום, ובמהלך נסיעתם, בסמוך לחניון משאיות שבין טיילת ארמון הנציב לשכונת ג'בל מוכאבר, חסמו מספר מכוניות את רכבם של המתלוננים כשהמתלונן נוהג בו והמתלוננת יושבת במושב האחורי. המשיבים, יחד עם עוד 4-8 אנשים שזהותם אינה ידועה, יצאו מכלי הרכב כשהם מצויידים באלות ומוטות מעץ ומברזל, הם שברו את החלונות הקדמיים של הרכב והיכו את המתלונן בעודו יושב ברכב באמצעות המוטות והאלות. המשיבים פתחו את דלתות הרכב ומשכו ממנו את המתלונן כשהם גוררים אותו על הקרקע. יחד עם האחרים היכו בו בכל חלקי גופו באמצעות המוטות והאלות, עד שאחד הנוכחים אמר כי הוא מת והם עזבו את המקום והשאירו את המתלונן שוכב על הקרקע ומדמם. במהלך התקיפה משיב 1 ניסה לפתוח את הדלת הסמוכה למקום ישיבתה של המתלוננת, אך היא אחזה בדלת ומנעה זאת.

כתב האישום מוסיף ומתאר גם את החבלות שנגרמו למתלונן, ביניהם שני חתכים בקרקפת שהצריכו טיפול רפואי וסגירה בסיכות, שבר בצלע ומספר שפשופים וחבלות נוספים.

3. בדיון שהתקיים הסכים ב"כ המשיבים לקיומן של ראיות לכאורה בעניינו של משיב 1, אך טען להעדר ראיות לגבי משיב 2. בנוסף טען כי מהמסמכים הרפואיים עולה ספק אם נגרם למתלונן שבר.

4. באשר לשבר, במסמכי המיון מצויין במפורש שבר, כך שלא ברור מה מקור הספק בעניין. אולם גם אם אניח כי קיים ספק בעניין זה, אין בכך כדי להשפיע על ההחלטה, שכן המסמכים מצביעים על שורה של פציעות וחבלות אחרות שנגרמו למתלונן, מהן פציעות משמעותיות שהצריכו טיפול רפואי ותפירה כמפורט לעיל. אלו מצביעים על חומרת הפגיעה במתלונן גם אם לא נגרם לו שבר.

5. באשר לחלקו של משיב 2, ב"כ המשיבים חידד את טענותיו וטען כי המתלוננת, שהיא עדת הראיה העיקרית, לא ראתה את משיב 2 כשהוא מבצע את המיוחס לו, שכן היא היתה בהיסטריה, הסתתרה מתחת לכיסא ולא ראתה דבר. עוד נטען כי נתוני התקשורת הממקמים את המשיבים בסמוך למקום האירוע אינם מהימנים שכן לא הוצגו מפת אתרים וחוות דעת לגבי מיקומם, וכן הועלו טענות בנוגע לשעת האירוע ובמשתמע מכך לגבי האליבי, כאשר לטענת ב"כ המשיבים עולה מהנתונים כי בזמן שבו אמור היה האירוע להתרחש המעורבים שוחחו ביניהם בטלפון, והדבר אינו מתיישב עם הטענה שהיו במקום.

6. שני הצדדים הסתמכו בטיעוניהם על הודעתה של המתלוננת. מדובר בעדה מרכזית הן משום שהיתה חלק מן האירוע וראתה את המתרחש, הן בשל היותה גיסתם של שני המשיבים, ולפיכך בעלת היכרות מוקדמת ויכולת לזהותם.

לאחר שעיינתי בחומר החקירה אני סבורה שקיימות ראיות לכאורה גם נגד משיב 2 להוכחת המיוחס לו, כפי שאפרט להלן.

7. כרקע לאירוע אציין כי המתלוננת הגישה תלונה במשטרה נגד בעלה, אחיהם של המשיבים. כשיצאה מהמקום, עוד בתחנת המשטרה, הותקף הרכב בו נסעה, ואביה נכנס לתחנת המשטרה להתלונן על כך. המתלוננת ודודה המתלונן עזבו את המקום ברכב אחר. על פי המתואר בכתב האישום, האירוע נשוא כתב האישום התרחש כאשר שני המתלוננים היו בדרכם מטיילת ארמון הנציב לג'בל מוכאבר, והותקפו על ידי המשיבים ואחרים. מהמתלוננת נגבו מספר הודעות, חלקן עסקו בתלונה המקורית שהגישה נגד בעלה, תלונה העומדת ככל הנראה ברקע האירוע נשוא תיק זה, וחלקן באירוע נשוא התיק שבפני.

8. הודעה מיום 2.1.19 שעה 19:00:

בהודעה זו מסרה המתלוננת גרסה מפורטת לגבי האירוע. היא תיארה כי נסעה מספר כלי רכב חסמו את דרכו של הרכב בו נסעו היא ודודה המתלונן, ומהם יצאו כעשרה אנשים או יותר, מצויידים באלות עץ וברזל שבקצותיהם עיגולי ברזל, והחלו לחבוט ברכב המתלוננים. הם שברו את השמשה הקדמית ושני החלונות הקדמיים, משכו את דודה מהרכב והחלו להכות אותו בראש באלות. העדה תיארה במפורש כי מי שהכה את המתלונן היו שני המשיבים, אותם הזכירה בשמותיהם המלאים וציינה כי הם אחים של בעלה, וכן אנשים נוספים, שהתנפלו עליו והיכו אותו במקומות שונים בגופו (עמ' 3 להודעה).

לגבי מצבה שלה מסרה המתלוננת כי היתה במושב האחורי של הרכב, הושיטה יד להגה והחלה לצפור בתקווה

שיפחדו ויברחו. לדבריה כשראו שלדודה יורד דם הם ברחו מהמקום (עמ' 3 להודעה). בהמשך הבהירה כי היא היתה באותו זמן ברכב וכי משיב 1 ניסה למשוך גם אותה החוצה (עמ' 4). המתלוננת נשאלה אם ניסתה להתקשר להזעיק עזרה והשיבה שלא היתה מסוגלת, החל לרעוד והיתה בפניקה, וכי לאחר שצפרה היו כלי רכב שהחלו להתקרב ואז התוקפים ברחו ברכביהם (עמ' 4). בעמ' 5 הוסיפה המתלוננת כי זיהתה את שני המשיבים כמי שהורידו את המתלונן מהרכב ומשכו אותו החוצה, ואת האחרים לא הצליחה לזהות.

9. גירסה זו שמסרה המתלוננת בסמוך לזמן האירוע היא גירסה קוהרנטית וסדורה, שבה מסרה אמנם שהיתה מבוהלת וחסרת אונים, אך עם זאת סיפרה בבהירות כי זיהתה את שני המשיבים בזמן האירוע, כשהם נוטלים חלק פעיל בתקיפת המתלונן ובהוצאתו מהרכב. על פני הדברים, במבחן הראיות לכאורה, נראה שמדובר בגירסה סבירה שניתן לתת בה אמון אשר אין לגביה פרכות ותהיות מהותיות המפחיתות ממשקלה הלכאורי. למעשה, די בהודעה זו של המתלוננת כדי לעבור את מחסום הראיות לכאורה נגד המשיבים.

10. המתלוננת חזרה על עיקרי גירסתה גם בהודעות נוספות:

בהודעה מיום 2.1.19 שעה 20:55 חזרה על עיקרי תיאור האירוע והתבקשה לדייק פרטים בנוגע לנסיבות עצירת הרכב בו נסעו על ידי רכב אחר. היא לא התבקשה ולא מסרה את שמותיהם של המשיבים בהודעה זו.

בהודעה מיום 9.1.19 שעה 12:29 מסרה המתלוננת פעם נוספת תיאור של האירוע: היא תיארה שבירת החלונות הקדמיים באמצעות קרש גדול מברזל, כאשר היא עצמה צפרה כדי להזעיק עזרה. לדבריה היא "ירדה למטה" כדי שלא להיפגע מזכויות. העדה ציינה במפורש כי ראתה את שני אחי בעלה - מ וס וכי שניהם החזיקו מוטות (שורות 37-43). בהמשך חזרה והזכירה את שמותיהם של מ וס כמי שניסו להוציא את המתלונן מהרכב, ניסו לפתוח את הדלת האחורית והיא לא אפשר להם (שורה 67 ואילך). היא הבהירה כי לא ראתה את תקיפת המתלונן, שכן פחדה לצאת מהרכב ולא ראתה את האירוע דרך חלון הרכב (עמ' 3 בראש העמוד). אך בהמשך הבהירה כי ראתה את המשיבים כאשר שברו את חלונות הרכב ולאחר מכן כאשר ניסו להוציא אותה (שורה 75).

11. אציין כי גם המתלונן אסאמה גובראן, בהודעתו מיום 13.1.19 שעה 11:12, מסר בשורות 10, 11, 42 כי לא זיהה את התוקפים שכן אינו מכיר אותם, אבל שמע מישהו אומר "סאלח ומוחמד בואו נלך הוא מת".

12. המתלוננת היא גיסתם של המשיבים ומכירה אותם היטב, כך שיכולתה לזהות אותם בזמן האירוע, אם אכן נטלו בו חלק, אינה מוטלת בספק. מהתיאור שמסרה עולה אמנם כי היתה מבוהלת ובחלק מן האירוע התכופפה כדי להימנע מפגיעה, אולם בד בבד תיארה המתלוננת גם פעולות נוספות שביצעה: היא ראתה את תחילתו של האירוע כאשר כלי הרכב חסמו את נתיב נסיעתם והתוקפים ירדו מהם, היא הגיעה אל צופר הרכב וצפרה כדי להזעיק עזרה, ואף ראתה את הפגיעה בדודה. כך שגם אם בשלב מסוים התכופפה והדבר השפיעה על שדה ראייתה, אין בכך כדי להצביע על כך שלא ראתה את שתיארה בשלבים אחרים של האירוע.

גם הטענות בדבר חוסר יכולת לתאר את האירוע דינן להידחות. מקריאת ההודעות עולה כי העדה מסרה תיאורים ברורים. היא אף הבהירה כי קשיים מסויימים בתיאור האירוע מקורם בכך ש"הכל קרה מהר ואני הייתי

מפוחדת" ובעיפופ שלה (הודעה מיום 2.1.19 שעה 20:55, שורות 36, 49). הקושי בתיאור פרטים לאחר אירוע כה טראומטי ומרגש הוא אך טבעי, ואין בו כדי להפחית מהמשקל הלכאורי שניתן לייחס להודעות.

13. באשר ליתר הטענות הנוגעות לאליבי, לזמן המדויק של האירוע ולנתוני התקשורת: כפי שטען ב"כ המשיבים, בשלב זה אין בחומר החקירה חוות דעת באשר לאתרי התקשורת, ולכן מיקומם של המשיבים במקום האירוע מבוסס על אינדיקציה ראשונית בדבר בתאמה ולא מעבר לכך. האיכונים והמיקומים תואמים באופן כללי את המיקום המיוחס למשיבים.

לענין לוח הזמנים וטענת האליבי, ב"כ המשיבים תיאר לוח זמנים משוער המביא בחשבון שני נתונים "קשיחים" - מועד הימצאותו של משיב 2 בדואר ולאחר מכן מועד מתן הטיפול הרפואי למשיבים. בהתאם לשחזור של לוח הזמנים הוא מבקש לטעון לאליבי. אלא שאותו לוח זמנים מפורט הוא פרי השערה של הסניגור. מלבד אותם זמני קצה שהוכחו, שחזור יתר הפעולות יכול להביא גם למסקנות אחרות, במיוחד כאשר המרחקים אותם עשו המעורבים לא היו גדולים. אין בחומר החקירה ראיות חד משמעיות לכך, ומטבע הדברים הנושא יעלה במהלך הדיון בתיק העיקרי. לפיכך, לא ניתן בשלב זה להסיק מסקנות מאותם ספקולציות באשר ללוח הזמנים המדויק של הפעולות שביצע כל אחד מהמעורבים, ולא שוכנעתי שקיימות ראיות אובייקטיביות או ראיות טובות אחרות העומדות בסתירה להודעותיה של המתלוננת.

14. אני קובעת, איפוא, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לשני המשיבים.

קיימת עילת מעצר סטטוטורית בנוסף לעילת מסוכנות, שכן המשיבים מואשמים בעבירות אלימות שבוצעו בצוותא תוך שימוש בכלים.

המשיבים מופנים, לשירות המבחן לבחינת חלופת מעצר. שירות המבחן מתבקש להכין תסקירי מעצר לשני המשיבים.

ניתנה היום, כ"א שבט תשע"ט, 27 ינואר 2019, בנוכחות
הצדדים.